Otavan podcast sarja Järkipuinti oppimisen asialla käsittelee opetuskentän ajankohtaisia teemoja eri näkökulmista. Tämä jakso on toteutettu osana Euroopan sosiaalirahaston rahoittamaa HOT hyvinvointipalvelut opiskelun tukena hanketta.

00:00:23 Aki

Ja tervetuloa tämänkertaisen järkipuintipuinti podcastin pariin. Tänään me keskustelemme mieheydestä miehen liittyvistä odotuksista, tunteista, miesten mielenterveyden haasteista ja ehkä yleisesti kohtaamisesta tunteiden käsittelystä tämän tyyppisistä teemoista.

Minä olen **Aki Luostarinen**. Minä toimin liikelaitos Otavan nettilukiossa HOT hyvinvointipalvelut opiskelun tukena hankkeen hankepäällikkönä. Tässä hankkeessa me luodaan sellaista Opinvoimalla verkkosivustoa, josta löytyy opiskeluun hyvinvoinnin tueksi materiaalia, mutta minun kanssa tänään on keskustelemassa Nyyti ry:n **Samuli Hietala**. Tervetuloa keskusteluun mukaan.

Sinä olet toiminut aikaisemmin muun muassa Poikien puhelimessa ja nyt teillä on Nyyti ry:ssä tämmöinen Miehentila-hanke käynnissä. Haluatko sinä vähän tarkemmin kertoa, että millaisilla taustoilla sinä olet tänään tähän keskusteluun tullut ja miksi sinä olet keskustelemassa ylipäätään näistä teemoista eli mieheydestä meidän kanssa tänään?

00:01:26 Samuli

Joo tosiaan tällä hetkellä työskennellään tämmöisen Miehentila-hankkeen hankepäällikkönä, joka on meillä netissä vähän tämmöinen uusi avaus. Avaus siinä suhteessa, että aikaisemmin ei ole tehty tämmöistä kohdennettua mielenterveyshanketta tai -työtä. Missä olisi niin rajattu se porukka, kelle sitä työtä tehdään. Tässä hankkeessa tosiaan on miehet ja nimenomaan korkeakoulussa opiskelevat nuoret miehet, joiden mielenterveyttä pyritään tämän hankkeen kautta edistämään. Keinoina meillä on ennen kaikkea tämmöistä vertaistukiryhmät, mutta myös keväästä alkaen yksilöohjaus, jota tarjotaan ehkä ensin ja sitten niille, jotka vielä kokee sen ryhmän toiminnan vielä haastavana. Jotenkin ehkä niin kun jännittävänä ajatuksena, niin on sitten mahdollisesti tulla vähän puimaan sitä omaa tilannetta yksinohjauksen puolella. Mistä on sitten luontevampi ehkä jatkaa siihen ryhmän toimintaan.

Omasta taustasta ehkä voin kertoa sen verran, että mulla on nämä miesten mielenterveyteen kytkeytyvät teemat ollut tapetilla tässä ehkä viimeisen 5 vuoden ajan. Työskenteli aikaisemmin tuolla Väestöliitossa Poikien Puhelimessa. Missä kohderyhmänä on alle 20 vuotiaat pojat ja nuoret miehet, joiden erinäköisiä elämäntilanteisiin siellä tarjottiin tukea. Kyse oli ennen kaikkea yksilötuesta, jota tehtiin puhelimessa ja chatissa jokaisena arkipäivänä. Ja siellä pääsi kyllä pureutuu monen näköisiin niin kun poikana olemiseen miehisyyteen kytkeytyvien kysymyksiin, sillä se oli niissä useissakin keskustelussa vahvasti esillä.

Tavallaan jatkoksi jotenkin siihen hahmoteltiin Nyttin kanssa sitten tämä Miehentila-hanke, jossa idea oli ikään kuin yksittäisten kontaktien lisäksi tarjota tämmöistä jatkuvaa tukea semmoisille, jotka sitä tarvitsevat. Ja sitten sen perusteella muodostui tämä Miehentila-hanke, johon minä sitten hyppäsin tuossa viime keväänä sitten hankepäällikön tehtävään. Meillä on nyt toukokuusta alkaen hanke edennyt ja vertaisryhmätoimintaa on käynnistetty tuossa syksyllä ja se on kerännyt tosi hyvin kyllä ilmoittautumisia ja ja tota myöskin ryhmäläisiä. Ollaan tyytyväisiä siihen mitä on saatu aikaan näin lyhyessä ajassa. Ajatella, että tämä on kuitenkin vasta alkua ja kehitetään tätä toimintaa edelleen. Esimerkiksi nyt tämän yksilöohjauksen osalta. Nähtiin sille selkeä kysyntä ja tarve ja se tuodaan mukaan tähän toimintapalettiin keväästä alkaen.

00:03:52 Aki

Joo tuossa on kaksi sellaista aika kiinnostavaa kärkeä tuossa sun historiassa eli Poikien puhelin ja nyt tämä Nyyti ry:n Miehentila-hanke. Mut sinä tuossa alussa mainitsit, että tavallaan ekaa kertaa nyt Nyyti ry:ssä järjestään myös näin rajatusti kohdennettua sisältöä. Minä mietin, että me ollaan Opinvoimalassa jonkun verran käyty keskustelua siitä, että miten me tavoitetaan esimerkiksi meidän miespuolisia opiskelijoita? Miten me saadaan heitä lähtemään ryhmiin mukaan ja näin poispäin. Niin ja sitten samaan aikaan me törmätään miettimään sitä, että miten me kohdennetaan palvelua niin että se ei ole poissulkevaa. Tuntuu siltä, että tämmöisen sukupuoliin liittyviin kysymyksiin joutuu olemaan aina silleen aika varovaisia.

Onko ongelmallista sun mielestä kohdentaa sukupuolisesti tiettyjä palveluita ja jos ei ole niin miksi ei ole, että mikä siinä on tavallaan semmoista, että miksi? Miksi se kannattaa tehdä näin niin kuin te sitä teette miksi meillä on Poikien Puhelin? Miksi meillä on Miehentila-hanke?

00:04:54 Samuli

Hirveän hyvä kysymys. Minä tunnistan sen ajatuksen. Voi olla ongelmallista kohdistaa jotenkin rajatusti jollekin kohderyhmälle palveluja, koska sehän on silloin jossain määrin aina ulossulkeva. Jollain tavalla se on ihan totta, mutta joskus se voi olla perusteltua. Jos halutaan tavoittaa joku tietty kohderyhmä, jota ei ehkä ole niin hyvin aikaisemmin tavoitettu tai edustettu niissä olemassa olevissa palveluissa. Näin on miesten osalta jotenkin järjestösektorin palveluissa ja ilmeisesti myöskin siellä teillä käynyt.

Miehet avuntarpeesta huolimatta aika heikosti hakeutuvat sen piiriin, jolloin on nähty perusteltuna tehdä tällaisia kohdistettuja palveluita Poikien Puhelin tai meillä Miehentila-hanke, joka ehkä kun alle alleviivataan sitä kohderyhmää, niin toivottaa myös sen kohderyhmän eritavalla tervetulleeksi. Sen sijaan, että mentäisiin ehkä se aihe edellä. Nämä ovat ehkä semmoiset karkeasti jaettuna kaksi tapaa suunnata sitä toimintaa, että voidaan suunnata sitä vaikka tämmöisen yksinäisyys teeman kautta.Toki sekin, sehän pitää sitten sisällään valtavan määrän erinäköisiä kohderyhmiä, joita yhdistää se yksinäisyyskokemus tai niin kun tuota sille tuen tarve.

Mutta sitten taas meillä tässä enemmänkin on lähdetty kohderyhmä edellä. Elikkä pyritään tavoittamaan se kohderyhmä ja vastaamaan sieltä nousseisiin tarpeisiin. Elikkä ei ole lähdetty se aihe vahvasti edellä, vaan nimenomaan se kohderyhmä, koska me tunne on tunnistettu, että tarvetta on yhtä lailla sukupuolesta riippumatta, mutta sitä voidaan ilmentää eri tavoilla ja voi olla erilaisia niin kun tapoja hakeutua sen avun piiriin.

Tästä näkökulmasta minä näkisin sen erittäin perusteltuna ja haluan vielä korostaa sitä, että jonkun palvelun kohdistaminen tietylle kohderyhmälle, vaikkakin se voi olla ulossulkevaa niin mun mielestä apua täytyy tarjota sinne missä sitä avuntarvetta on. Ja se että me tuetaan jotain kohderyhmää ei pitäisi olla koskaan joltain toiselta kohderyhmä pois, vaan päinvastoin päästä enemmän siihen ajatteluun, että me kaikki ansaitaan sitä tukea sillä tavalla mikä on meille ominaista. Elikkä silloin se vaatii sen toiminnan kohdistamista.

00:07:08 Aki

Joo, jotenkin minä olen samaa mieltä ja minä mietin jotenkin sitä, että joskus ne voi olla joillekin arkojakin tavallaan käydä niitä keskusteluja, jos on vaikka tämmöistä sukupuolesta kohdentamista. Mutta tavallaan se on just toi mitä sinä sanoit tuohon loppuun, että se että tarjotaan jollekin kohderyhmälle ei ole toiselta pois, että tavallaan, että jos me nyt puhuttaisiin vaikka ammattiurheilijoita vaikka ammattihiihtäjien haasteista ja ongelmista niin sehän ei vähättele ammattijääkiekkoilijan haasteita tai ongelmia. Ehkä se on meilläkin tunnistettu, että tiettyihin teemoihin ne miehet on vaikeampi saada mukaan. Ja sitten tavallaan se ei tarkoita sitä, että he ei tarvitsisi niitä teemoja tai he he ei haluaisi tai he heillä ei olisi tarpeellista päästä niihin keskusteluihin, mutta että jostain syystä se tavallaan se kynnys lähteä sellaisiin yleisiin ei mies

kohdennettuihin ryhmiin. Se kynnys tuntuu olevan vaan korkea tai korkeampi monesti kun vaikka meidän naisopiskelijalla tai naisoletetuilla opiskelijoilla.

00:08:10 Samuli

Joo se on se on varmastikin näin ja se on kyllä meillä tullut ilmi tuossa kyseisessä hankkeessa myös esimerkiksi aiemmassa työssä, että se avun hakemisen kynnys on merkittävän korkea miehillä ja tota jotenkin tuntuu siinä korostuvan. Tai joo en minä joo minä vastustan sellaista maailmaa missä aina jonkun asian tarjoaminen on toiselta pois. Että minä en oikein ehkä semmoista ja tota kauheasti itse ymmärrä, että päinvastoin minusta kaikki voittaa, kun me tuetaan kaikkia. Jotenkin lähtökohtainen ajatus siitä, että ne olisi vastakkaisia, on musta perin kummallinen aika ikävä. Minä en sellaista niin kun itse jotenkin ainakaan tunnista, että en näe sitä tarvetta tarpeen mukaisuutta. Kaikki jotka apua tarvitsee on musta sen tuen arvoisia. Oli se ryhmittymä mikä tahansa.

00:09:02 Aki

No millaista palautetta liittyen just tähän tavallaan ryhmien hakeutumisesta. Yks mun kollega puhuu vapaa-ajaltaan tällaisesta tilanteesta, että se oli järjestetty jossain kirjastolla tällaista luovan kirjoittamisen kurssia, jossa samalla oli ajatuksena käsitellä omaa omaa elämää ja omaa tarinaa, omia tarinoita ja omia tunteita ja muita. Siellä istui joukko naisia tilassa luovan kirjoittamisen kurssilla ja sinne vähän vahingossa eksy. Hän kertoi, että sinne vähän vahingossa eksyy yksi sellainen keski-ikäinen mies, joka sitten istuu sen yhden kirjoituskerran läpi ja seuraavalla kerralla hän tuli ja hän toi sinne 2 3 kaveria mukana.

Ja kaikki istui sen jälkeen sen kurssin läpi ja koki sen itsellen tärkeäksi. Ja koki, että saisi sieltä jotain sellaista mitä ei ollut päässyt ikinä aikaisemmin tekemään tai kokemaan tai jakamaan muiden kanssa. Niin millaista palautetta te olette teidän ryhmistä nyt saaneet tai opiskelijoilta ylipäätään? Sinä tuossa mainitsit, että jonkun verran on jo siinä Miehentila-hankkeessakin opiskelijoita lähtenyt mukaan.

Niin millainen se viesti sieltä sitten on? Tai sitten aikaisemmista kokemuksista, että kun on vaikka Poikien Puhelimessa päässyt juttelemaan poikien tai miesten kanssa, niin koetaanko se tarpeelliseksi? Mikä se nousee silleen tavallaan keskeisimmäksi viestiksi siltä kohderyhmältä.

00:10:16 Samuli

No kyllä minä näkisin niin, että ehkä se keskeinen viesti mitä mulle on tässä kertynyt vuosien saatossa on se, että kun se avun hakemisen kynnys on ylitetty niin ollaan erittäin helpottuneita siitä, että saadaan apua.

Ollaan tosi tyytyväisiä usein siihen saatuun apuun ja jotenkin niin kun se paletti lähtee siitä tosi voimakkaasti usein aukeamaan. Jos on pantannut sitä semmoista vaikka puhumisen tarvetta tiettyjä haastavia tunteita ne tulee aika lailla kosken lailla sieltä sitten, kun se kun se tavallaan lupa siihen kerrankin saadaan tai se annetaan itse itselle ja sitten kokee, että hei tässä on kaveri joka tai ryhmä joka voi mua ehkä auttaa ja semmoinen luottamus siihen syntyy niin kyllä sitä puhetta silloin tulee elikkä tämmöiset ajatukset siitä, että miehet ei puhuisi on kyllä täyttä huuhaata, että kyllä todellakin puhuu silloin kun siihen tilaisuus tarjota ja usein ihan valtavasti. Tässä havaittavissa tosi voimakkaasti semmoista erilaista rytmisyyttä, että sitä apua hakea haetaan usein vasta sitten kun ne tilanteet on jo todella pahasti kriisissä.

Elikkä semmoinen ennaltaehkäisevästi pikkuisen alkaa tuntua siltä, että voisin tarvita vähän apua. Haenpa sitä nyt tässä ennen kuin tilanteet alkaa mennä mennä ikävään suuntaan, niin semmoista aika vähän niin kun miesten parissa työskennellessä huomaa. Minä oon tosi iloinen, jos näin

tapahtuu. Silloin on syytä tosi paljon kehua ja tuoda esiin, että hei tää on todella hyvä että se tulee tässä vaiheessa.

Kun jostain syystä on syntynyt semmoinen ajatus, että vasta sitten kun se puukko on kurkulla, niin on oikeus hakea sitä apua elikkä miehillä on tosi paljon semmoista ajatusta siitä, että että minä en halua kuormittaa näitä palveluita, että joku kuitenkin tarvitsee mua enemmän, että en minä ole riittävnä arvokas siihen tukeen ja se on minusta todella surullinen ajatus, että kyllä minä toivoisin, että niin miehillä kuin kaikilla muillakin olisi semmoinen ajatus, että hei että minä oon oikeutettu siihen tukeen mitä on tarjolla ja minä oon sen arvoinen, minä olen arvokas tyyppi ja mun kuuluu saada sitä apua.

Tämmöinen kokemus monelta mieheltä kyllä puuttuu, että päinvastoin hän saattaa ajatella, että kun minä oon mies niin ei ketään kiinnosta mun ongelmat ja musta se on erittäin erittäin haastava ja ikävä ajatus ja sitä minä sitä me pyritään tässä hankkeessa ja minä pyrin omassa elämässä ylipäätään enkä jotenkin haastamaan, että ei sillä ole mitään merkitystä mistä sinä tulet tai kuka sinä oot, jos sulla on avun tarvetta niin siihen on oikeus.

Mutta nää on semmoisia, että miksi tehdään tämmöisiä kohdennettuja palveluita ollaan sensitiivisiä. Elikkä ymmärretään, että on tämmöisiä jollekin kohderyhmälle ominaisia piirteitä vaikka ilmentää apua tai hakea apua tai tai hakeutua jonkun palvelun piiriin, että tämmöistä me tarvitaan ylipäätään tämmöisen sensitiivistä otetta suhteessa ihan kaikki kohderyhmiin mitä pyritään tavoittelemaan. Me ymmärrettäs mitä siellä taustalla on, mitä siellä taustalla vaikuttaa ja niin poispäin. Tämähän lähtee ihan varhaiskasvatuksesta saakka, että meillä on sensitiivisiä erilaisille tarpeille erilaisille tavoille sanoitta asioita, sanoitta tunteita, ilmentää tunteita, että ne voi vaihdella monesta syystä. Tämä mun mielestä puhuu sen puolesta että on syytä tehdä myös kohdennettuja palveluita jotka hyödyntää tämmöistä sensitiivistä otetta. Se ei poissulje sitä, etteikö pitäisi olla monenlaisia palveluita ja pitäisi olla niitä aihe aihe edellä meneviä palveluita. Me tarvitaan hirveän monentyyppisiä palveluita. Erinäköiset palvelutarpeet tulee katettua niin tästä on mun mielestä kyse.

00:13:48 Aki

Joo ehdottomasti ja sitten musta tuntuu että tuossa osittain näkyy semmoinen, ehkä myös meillä kulttuurinen kysymys siitä, että vähän se suomalainen sisu, että viimeiseen hengenvetoon vetoon asti pitää pärjätä ja jaksaa ja omin päin ja jokainen kantaa sen oman taakkansa. Mutta musta tuntuu että se korostuu miehiltä tai se on korostuneempa kuten kuvasit.Vaikka sitä on varmasti kulttuurisesti ilmenee ilmenee myös naisilla.

Ja kyllä sitä itsekin tunnistaa ja sitä kuvittelee, että on, kauhean sellainen tunnetietoinen ja osaa asioita hoitaa kuten kuuluu ja havahtua niihin riittävän ajoissa. Ne on yllättävän syvällä ne tietyt sellaiset toiminnan tavat mitkä on opittu koko sen elämänhistorian aikana, että ne voi olla pienistä puroista kasvaneita, että milloin pyydetään apua ja milloin voi puhua omista tunteista. Ja milloin mikäkin on sopivaa missäkin viiteryhmissä, että että harmittavan usein kuulee sitä viestiä myös vapaa-ajalla siitä, että monet on kasvanut sellaisessa vaikka kaveriporukassa, jossa ei ole koskaan puhuttu tietyistä asioista, niin miten sinä oppisit kaan tavallaan sekä puhumaan omista asioista tai sitten se että jos joku toinen alkaa puhumaan niin miten sinä opitut tai vastaan sitä puhetta ja olemaan niistä tilanteessa, että jotenkin sinä sanoit että lähtee varhaiskasvatuksesta asti niin sellainen tietynlainen tila semmoinen, ehkä turvallinen tila henkinen tila ja fyysinen tila siten, että monista asioista saa ja voi puhua ja monia asioihin saa ja voi pyytää apua, että alkaisi jotenkin laajentua. Se käsitys siinä, että ei tosiaan tarvitsisi mennä siihen asti, että sitten kun omasta todella paha kriisi päälle niin sitten sulla on kaksi vaihtoehtoa. Joko sinä haet apua tai sitten tapahtuu jotain tosi pahaa.

Jotenkin sitä aina miettii, että miten sitä tavallaan niin kun tilaa saisi luotua ilman että se on liian alleviivattua sellaista tavallaan pakottavaa, vaikkapa kouluissa. Että jotenkin pystyisi sanottamaan sitä, että on OK monenlaisista asioista puhua ja keskustella. Oli ne sitten vertaisia tai opettajia tai opinto-ohjaaja tai kuka tahansa keitä siellä sitten kohtaa elämänpolunullaan.

00:16:00 Samuli

Siis todella hyvin sanottu ja tässähän on kyse äärimmäisen monimutkaisista ja perustavanlaatuisista asioista. Kun puhutaan siitä, että mistä tämmöiset meidän toimintaa ohjaavat odotukset ja normit muodostuuvat. Tässä vanha sosiologi oikein innostuu. Kun minä sanoin, että varhaiskasvatukseen nämä kytkeytyvät tietysti jo paljon ennen sitä. Mehän opitaan semmoisia erilaisia toimintamalleja ihan vauvasta saakka usein ensimmäisenä sieltä läheisimmiltä perheenjäseniltä. Ja sen jälkeen sitten muusta sosiaalisesta ympäristöstä, että nää on niin kun hyvin syvälle kytkeytyneitä tapoja toimia ja jos puhutaan tästä mieheydestä, niin siihen kytkeytyvät tämmöiset odotukset. Miten mun pitää miehenä toimia, nehän ovat sukupuolirooliin sidottuja asioita.

Ja kun minä tarkoitan sukupuolirooleja minä puhun siitä sosiaalisesti muodostuneesta odotuksista. Nämähän eivät ole mitään semmoisia asioita mitä on palautettavissa biologiaan tai jonnekin, että me synnytään tämmöisiä odotusten kanssa. Sehän ei pidä lainkaan paikaansa, mehän nimenomaan luodaan niitä kaikki koko ajan, kun me toimitaan toistemme kanssa. Kun minä sanoin kaverille, jolla on haastava elämäntilanne, niin minä sanoin ei se mitään heti kyllä se siitä ja minä oon samalla luon sitä semmoista ajatusta. siitä, että ei ole OK pysähtyä noiden tunteiden äärelle tai pitää vaan suoriutua ja pitää mennä eteenpäin ja ohittaa se tilanne.

Ja tämmöiset täysin tiedostamattomatkin, ihan hyvässä hengessä tarkoitetut jutut rakentaa sitä semmoista ajatusta, että hei että. täytyy vaan mennä eteenpäin. Ei ole syytä käsitellä niitä eikä eikä oikeutta käsitellä. Ihan tämmöiset pikkujutut antaa meille semmoisia viestejä siitä miten meidän tulee toimia. Puhumattakaan sitten siitä kun joku sanoittaa että noin ei saa toimia. Elikkä sinä oot ihan nössö tai luuseri tai mikään mies laisinkaan, kun sinä ilmennä tunteita tai itket tai osoitat tämmöisiä täysin inhimillisä ominaisuuksia tai, että sinä oot ihan surkea. Aivan onneton nössö niin sillähän me rajataan jotenkin, että on olemassa vääränlaista ja oikeanlaista miehuutta, jotka minä tunnistan, että noissa noissa tota meidän ryhmissä ja ja sitten aikaisemmassa työssä kyllä tulee tosi vahvasti ilmi. Pelätään, että joudutaan leimatukisi myös vääränlaiseksi mieheksi.

Elikkä se miehisyys on sillä tavalla erilainen rooli, että se on tosi lähellä jokaisen minäkuvaa ja identiteettiä niin siksi se sattuukin niin paljon enemmän. Ja ja .on niin paljon voimakkaampi kuin sitten joku arkinen elämän rooli. Vaikka nyt sitten valmentajan rooli tai työntekijän roolit, ne ei ole niin lähellä sitä meidän käsitystä siitä kuka minä olen? Niin sen takia ne on niin paljon ohjaavia ja voimakkaampia ja usein vähän tiedostamattomia. Menee sekaisin se, että kuka minä oikeasti olen ja mikä se miehen rooli on. Ne voivat olla kaksi samaa asiaa. Kun taas ehkä mitä enemmän elää ja joutuu kyseenalaistamaan monestikin omaa toimintaa. Ja hyvin sanoit tuossa, että sitä saa itsensäkin kiinni monista jutuista niin ehkä tulee tietoisemmaksi siitä, että on aika monia rooleja mitä me elämässä näytellään ja ne on usein aika irrallisia siitä, että kuka minä sitten itse oikeasti ajattelen olevani. Ne ovat vaan niin niin vaan ne sieltä ulkoa päin tulevia semmoisia asioita, jotka ohjaa sitä mun ajattelua, että jos minä en opi niitä tunnistamaan niin mun on vaikea niitä myöskään kyseenalaistaa tai sitten muuttaa sitä omaa toimintaa.

Sitten tässä kohtaa on pakko pakko myöskin todeta se, että eihän tää ole kenenkään yksilön vastuulla. Eihän tässä ole kyse siitä, että yksin pitäisi tässä nyt miehuutta muuttaa vaan päinvastoin tässä on kyse kollektiivisesta asiasta. Meidän pitäisi kaikkien alkaa löytää toiselle vähän enemmän semmoista armollisuutta ja ja niin kun jotenkin hyvää tahtoa ja ymmärrystä sille, että me ollaan kaikki keskeneräisiä, että me koko ajan tässä opitaan uusia tapoja ja toimintamalleja mitkä on toittavasti meille kaikille edullisia. Että tästähän tässä kyse, että hirveän monimutkainen,

vaikea haastava asia ja näiden kyseenalaistaminen ja niistä negatiivisista odotuksista irti pääseminen ei ole kauhean helppoa.

00:20:03 Aki

Siinä on just toi, että kun se kytkeytyy jotenkin niin vahvasti siihen persoonaan ja siihen omanarvontuntoon. Herkästi ajatellaan, että nimenomaan niitten aika kapeidenkin raamien sisällä toimiessa olen arvokas ihmisenä, että en joudu sinne tavallaan nolatuksi tai jotenkin että on vääränlainen ihmisenä tai vähän naureskellen suhtaudutaan.

Se on aika tavallaan herkkä ja hankala paletti siinä, eettä tunnistetaan mitä se voi aiheuttaa. Ja sitten kuitenkin puhutaan just siitä ryhmästä, joka on ehkä vähiten joilla on nyt tosi korkea se kynnys sitten hakeutua avun piiriin, niin se on tietysti harmillista. Mulla tuli tuossa kuunnellessa mieleen siis tuosta kun jotenkin mietin tätä omanarvontunnon kysymystä, niin meillä oli viime viikolla Jäbät ja tunteet kollektiivista kaksi jäbää puhumassa meidän koulutuspäivässä. Niin kuin siitä tavallaan heidän tunnetaito suunnitelmasta ja sen niistä toinen sitten sanoo, että hänellä on edelleen se tilanne, että häntä pelottaa aivan valtavasti puhua oman isänsä kanssa. Edes sanoa sille, että se on tärkeä ihminen, että se on niin vahva se tavallaan, että miehet ei puhu edes perheen sisällä tunteista. Se on jännä, että että jopa noin niin kuin noinkin tavallaan ns. tiedostava henkilö joutuu sitten myöntämään, että että ei se vaan käy kädenkäänteessä, että kyllä ne on silleen meille henkilökohtaisesti voi olla hyvin haavoittuvia ja ne odotuksethan on usein ihan vääriä. Tai siis tavallaan se mitä me luullaan tapahtuvan on yleensä se pahin mahdollinen skenaario ja niin harvoin käy jos kävisikin, että avais suunta tai hakisi sitä apua aikaisemmin tai puhuisi kaverilleen asioista, jotenkin aina pelätään pahinta mahdollista vaihtoehtoa.

00:21:52 Samuli

Joo se on tosi hyvä ja se voi varmasti johtua siitä, että usein pelätään sitä mikä on tuntematonta, että jos ei ole kokenut sitä että osoittaa haavoittuvaisuutta tai kertoo jollekin läheiselle oikeasti siitä miltä tuntuu niin se se pelottaa koska ei tiedä miten siinä tulee käymään tai vasta jos sulla on hyviä aikaisempia kokemuksia siitä, että hei minä kerroin kaverille siitä, että mulla oli tämmöisiä murheita. Ja se meni tosi hyvin. Sitten minä sain.paljon tukea sille ja ja hyväksyntää ja ehkä hyviä vinkkejäkin. Ja ehkä saatiin semmoista vertaisuutta siinä synnytettyä, niin siitähän tulee semmoinen kokemus, että hei, minä haluan tehdä näin jatkossakin, mutta jos ei sitä kokemusta ole päässyt syntymään tai sitten jos se on syntynyt niin että on joutunut silloin naurualaiseksi tai jotenkin on vähätelty niitä sun tarpeita tai tunteita, niin eihän semmoinen kaveri tee sitä uudelleen. Päinvastoin on hirveän inhimillistä pyrkiä välttämään semmoisia tilanteita, mitkä on meille ikäviä ja ja satuttavia, että että jokainen meistä oppii sen kun kerran laitat käden hellalle niin et laita toista kertaa niin eihän tää mitenkään eroa siitä, että jos minä joudun jotenkin … silloin, kun minä kerrankin oon haavoittuva niin joku iskee sen tikari mun sydämeen niin en minä sitä toista kertaa tee ja näin on tapahtunut hirveän monelle näistä kavereista että siellä on tosi paljon kiusaamiskokemuksia taustalla on kokemuksia huonoista, että vaikka on hakeuduttu avun piiriin ja on kohdeltu jotenkin heidän näkökulmastaan huonosti. Ammattilainen ei ehkä ole osannut vastata niihin tarpeisiin tai on ollut kauhean ratkaisukeskeinen, että menet tuonne ylös ulos lenkille tyyppisesti on lähdetty purkamaan sitä juttua niin tämmöiset kokemukset ei rohkaise ketään hakeutumaan avun piiriin uudestaan.

Mutta sitten just sinä hyvin sanoit että sitten osa niistä on myöskin ihan vaan sitä että ne on pelkoja mitä meillä kaikilla on eikä ne välttämättä tosiaan heijastelee sitä todellisuutta. Päinvastoin, oma kokemus on niin kuten työn ja ihan ihan henkilökohtaisen elämän kautta. Se, että kun joku rohkaistuu, näyttää sitä inhimillisyyttä, että mulla on tämmöisiä tunteita ja minä koen että me epäonnistuin tässä että minä vaikka häpeän tämmöisiä niin se resonoi tosi voimakkaasti siihen ympäristöön. Hirveän usein joku toinenkin sanoo, että hei minä oon minä oon ihan samoja samoja juttuja miettinyt ja mulla on käynyt ihan samalla tavalla, mutta jonkun pitää olla se joka ottaa se eka

askeleen, se joka avaa sen pelin, että se on hirveän iso taakka. Ja se on taas mitä me on pyritty vähentämään sitä taakkaa sillä tavalla meillä on ammatillisesti ohjattuja vertaisryhmiä. Se ammattilainen on se joka käynnistää sen homman ja kutsuu sitten nää kaverit juoksee – hei tule tänne jakaa näitä sun ajatuksia, että nyt on pöytä katettu, että se on ollut se meidän tapa tehdä sitä ja se vertaisuus on nimenomaan voimakasta siinä suhteessa, että se auttaa kyseenalaistamaan sen, että minä olisi ainut joka näitä juttuja miettii tai että näistä ei olisi lupaa puhua. Kun siinä porukalla puhutaan ja sitten yhdessä kyseenalaistetaan vähän niitä - no miksi me siis ajatellaan tällä tavalla

Ja tuohon Jäbät tunteet juttuun on pakko sanoa, että on tutut kaverit ja tekevät erinomaista työtä. Ja tosi voimakas nimenomaan sitä pioneerityötä siitä, että puhutaan omista tunteista tuolla ihan kaikkien kuulee, että se on aika hemmetin rohkeata juttua etenkin tälleen kun ajattelee tätä koko miehuuden asiaa. Mistä me tässäkin on puhuttu, että se ei ole välttämättä meille miehille aina niin kauhean helppoa, niin toi on nimenomaan sitä rohkeutta ja niin kun sitä että inhimillistetään sitä puhetta miesten kesken ja ja yleisesti miehistä. Minä kyllä tosi paljon liputan sen puolesta, mutta siitä huolimatta se ei ole heillekään helppoa, että jotainhan tässä on semmoista mitä on syytä vielä jotenkin kyseenalaista, että miksi meillä on tämmöinen todellisuus edelleen olemassa.

00:25:28 Aki

Joo se on jännä ja sitten herkästi tuntuu, että monissa kysymyksissä mennää tavallaan äärilaidasta toiseen, että se että jos me avataan sitä kapeata tavallaan mieheyden muottia mikä meillä yhteiskunnassa on, niin sitten tulee ajatus, että menetetäänkö siinä jotain tai onko se … vähän palaan tuonne samaan mitä alussa puhuttiin. Onko se sitten jotain pois niin sehän ei ole keltään pois kun muotti vähän avautuu. Ei se muotti häviä se alkuperäinenkään muotti, että tavallaan se, että meillä olisi vaan tilaa ehkä yhteiskunnassa monenlaiselle miehenä olemiselle. Monellaisille tavoille ilmentää sitä omaa, niin silloin siellä olisi ehkä tilaa myös käydä niitä keskusteluja enemmän kuin se ei olisi jotenkin niin kapea se käsitys siitä, että että millainen on oikea todellinen suomalainen mies.

Jotenkin sellainen ja minä luulen että some some ehkä osaltaan tai some on ehkä muuttanut sitä millaisia piirteitä siihen kapeaan muottiin liittyen, että sieltä on saattanut tulla ulkonäköpaineita eri tavalla mukaan siihen malliin tai tai jotain muuta tämmöisiä. Mutta somessa se keskustelun avaaminen voi olla myös vielä pelottavampaa, että sen nyt meistä kaikki tietää, että että somen keskustelukulttuuri ei kaikkialla ole kauhean rakentava.

00:26:49 Samuli

Joo toi on tosi mielenkiintoinen toi kapea miehuuden muotti ja minusta keskustelussa tapahtuu semmoinen perustavanlaatuinen virhe usein kun tästä asiasta puhutaan. Me sorrutaan siihen, että on sitä oikeanlaista tai vääränlaista miehuutta. Jotenkin monesti näissä keskusteluissa se perinteinen miehuus nähdään joko ongelmana tai sitten siinä ainoana tapana edustaa sitä miehisyyttä. Minä puhun semmoisesta suoriutuvasta kyvykkäästä vahvasta vastuun kantavasta miehestä. Mikä on ollut semmoinen ehkä perinteinen miehisyyden malli. Siinä ei ole mitään vikaa. Kerrassaan mitään vikaa. Nää voi olla erinomaisia ominaisuuksia ihan kelle vaan ja joskus ajatellaan että tää on nyt se demoni että tätä perinteistä miehisyyttä pitää nyt sitten purkaa. Tai sitten tää moderni miehuus on nyt jotenkin kamala asia, että jos ajatellaan siihen liittyy tämmöisiä että on hoivaavuutta osataan osoittaa niitä tunteita uskalletaan ehkä sanoa niitä ääneen, uskaltaa kyseenalaistaa kilpailua ja suoriutumisen tarvetta, että se on nyt se ainoa oikea tai sitten se on se väära miehuus, koska mikään näistä ei ole oikein eikä vääränlainen miehuus.Ne on vaan erilaisia tapoja ilmentää sitä miehuutta ja ne kaikki pitäisi pystyä elämään rinnakkain harmoniassa täällä toistensa kanssa ja jokainen saa sieltä ilmentää sitä omanlaista tapaa olla mies.

Ei ole mitään oikeanlaista tai vääränlaista tapaa, että tässä tapahtuu mun mielestä se perustavanlaatuinen virhe näissä keskusteluissa, että yritetään jotenkin luoda se, että hei, tämä on nyt se mitä pitää tavoitella tai tuo ei missään nimessä ole se ja silloin vieraannutetaan paljon miehiä näistä keskusteluista kun yritetään etsiä sitä yhtä oikeata foormaattia ja tää on vähän semmoinen mistä minä pikkuisen syyllistän tätä tapaa keskustella mediassa näistä asioista, että pyritään tekemään niitä vastakkainasetteluja ja minä en oikein tiedä kenen tarkoitusta se palvelee muuta kuin lehtien myyntiä, minä ymmärrän sen.

Mutta se että jonkun verran pitäisi olla myös vastuuta siitä, että tarjotaan myös muuta kuin tätä vastakkainasettelua meidän kulutettavaksi, että olisi nimenomaan sitä että että rohkaistaan annetaan mahdollisuutta ilmentää monella tavalla, että missä se on se media joka sen tarjoaa että se on se mikä minua välillä niin kun aika paljon ärsyttää, että sen sijaan että luotaisiin tämmöistä ilmapiiriä missä me annetaan toisille mahdollisuuksia olla sellainen kun se on, niin me pyritään aina määrittelemään ja lokeroimaan jotenkin siinä, että toi on se tapa millä pitää olla ja toi on sitten se mitä kannattaa välttää. Niin kauan kun se ei aiheuta sinulle ongelmia tai ympäristölle ongelmia, niin mun puolesta kuka tahansa saa olla mitä tahansa.

00:29:31 Aki

Joo toi tommoinen vastakkainasettelu mediakulttuuri näkyy musta muissakin teemoissa, kun tässä tässä teemassa ja se se on jotenkin tosi surullista, ja se on aika haavoittuvaa mun mielestä niissä tilanteissa. Erityisesti kun ihmisellä ei ole muuta peiliä niille omille ajatuksille, että jos ei ole vaikka siinä lähiympäristössä ihmisiä, joiden kanssa keskustella näistä jutuista tai pohtia niitä niin sitten sulla on se tavallaan se sosiaalinen media ja ne klikkiotsikot ja se semmoinen tavallaan rahaa tekevä media joka luo sitä vastakkainasettelua ja edelleen tavallaan vahvistaa sitä sun mielikuvaa siitä että tässä on kyseessä kahtiajako ja vastakkainasettelu, että tässä ei puhuta erilaisista tavoista olla ja nähdä maailmaa.

Minä mietin tuota koulun näkökulmasta että jos … Tai tavallaan oma kokemus opettajana on on se, että tietysti koulussa on paljon naiskasvattajia siinä ehkä miehet on vähemmistönä osittain kasvatusalalla. Mutta sitten se että musta opettajien tää on nyt stereotyyppistä ja yleistävää, mutta opettajille on myös ominaista sellainen perfektionismiin taipuva omnaisuus monille opettajille ja se että kasvetaan siihen, että oma työ pitää tehdä täydellisesti ja hyvin ja sitten ehkä myös oppilailta. Monilla monet opettajat ehkä siinä ura alkuvaiheessa joutuu myös opettelemaan sitä, että mun ei tarvitse olla täydellinen täällä oppilaiden edessä.

Niin jotenkin minä mietin, että mitä se olisi se semmoinen tavallaan sensitiivinen kasvattajajuus. Opettajana oleminen ja koulu, että miten pystyisi luomaan sinne kouluun sitä henkeä mikä tavallaan sallisi ja ehkä se lähtisi ainakin siitä, että tavallaan opettajana voisi olla myös keskeneräinen ja myöntää virheet ja kutsua keskusteluun, luoda niitä paikkoja missä kun puhutaan vaikka tämmöisistä ihmisyyteen liittyvistä odotuksista ja muista, mutta jotenkin. Oppilaat on kuitenkin ison osan lapsuudesta ja nuoruudesta on viettää siellä koulussa, että toki on sitten se kotikasvatus ja kaveriryhmät ja muut. Mutta kyllä siellä koulussakin voisi olla iso rooli siinä.

00:31:27 Samuli

Joo ja paljon on nytten viime aikoina keskusteltu siitä opettajien myös kasvatuksellisesti roolista, että ei pelkästään siitä niin kun erinäköisten akateemisten täyttyy opettamisesta vaan sen kasvattamisen roolista. Näiden todella surullisten koulukiusaus ja teemojen kautta, että ehkä tuossa jos minä nappaan siitä sukupuolisensitiivinen sensitiivisestä kasvatustyylistä niin minä en itse näe että se vaatii samaistumispintaa siltä osin että että vaan mies voi ymmärtää miehen maailmaa tai pojan maailmaa tai nainen naisen maailmaa tai mitä tahansa muutakaan että oikeastaan aika lailla päinvastoin. Kyse on enemmänkin siitä, että pystyykö havainnoimaan siinä omassa ajattelussa omassa toiminnassa niitä asioita, jotka rakentaa sitä semmoista niin kun

stereotyyppistä jotenkin sukupuolikuvastoa tai odotuksia, että tunnistanko minä että hei tässä hetkessä kun minä mä tota ton vähän huonosti käyttää tämän kundin minä rajaan tuonne luokan ulkopuolelle. Minä jätänkin sen aika lailla yksin niiden tunteiden kanssa ilman että me oikeastaan tarjoan siellä mitään mahdollisuutta harjoitella niitä niitä keinoja ilmentää sitä tunteita muulla tavalla kuin nakkelemalla sitä tuolia ympäri luokkaa.

Tämä on minusta sitä sensitiivistä työskentelevä, että oppii havainnoimaan omassa toiminnassa ja ylipäätään sinne koulun toiminnassa yleisest kasvatuksen tasolla, että ei tarvi kenenkään yksittäisen opettajan tai kenenkään muunkaan yksilön vastuulla. Pitäs yhteisesti miettii näitä ja onneksi näitä asioita on mun käsityksen mukaan tosi vahvasti myös tuotu kouluun ja opettajakoulutukseen. Tätä sensitiivistä otetta harjoitellaan ja sitten sitä kautta pyritään pääsemään kiinni, että mitkä sitä mun omaa toimintaa ohjaa. Aivan kun näiden miestenkin kohdalla niin niin niin tota eihän kukaan välttämättä ole näistä automaattisesti kauhean tietoinen. Päinvastoin sehän vaatii opettelua, se on taito siinä missä mikä tahansa muukin. Ja se tarjoaa sitten mun mielestä hedelmällisenä lähtökohdan sille, että me pystytään huomioimaan kaikennäköisiä yksilöitä ja niiden tarpeita ymmärtää, että mitä siellä taustalla vaikuttaa, että ehkä se ei ole pahantahtoinen se kaveri, joka sitä tuolia heitteli vaan päinvastoin siellä voi olla kykenemättömyyttä ilmasta sitä tunnetta jollakin muulla tavalla. Tai ehkä se ympäristö ei salli sen ilmentymistä, että se poika alkaisi itkeä vaikka siellä luokassa, jolloin se joutuisi ehkä kiusatuksi, kiusaamisen kohteeksi tai pelkää, että joutuisi kiusaamisen kohteeksi. On paljon turvallisempaa paiskoa sitä tuolia, koska se osoittaa ainakin muille, että mulle ei kannata tulla ryttyilemään

Kyllä mun on pakko sanoa myöskin, että opettajilla on kyllä valtavan suuri vastuu ja minä sympatiseeraan kaikkia opettajia kaikissa kouluissa. Minä ihailen siellä tehtävää työtä ja ymmärrän niitä haasteita. Sitä armollisuutta tarjoaisin myös sinne suuntaan ja enemmän ja sitä ajatusta että ne on asioita mitä voi opetella. Kuka tahansa meistä voi opetella vähän tunnistaa ja kyseenalaistaa näitä oman toiminnan vaikuttamia. Se on elämänmittainen prosessi, että itse saan kaikesta tästä kertyneestä tietotaidosta huolimatta itseni kiinni monessakin paikassa toimimasta täysin omien arvojen ja ajatusten vastaisesti, koska olen joskus oppinut niin toimimaan.

Mut minä oon sitten armollinen, että hei, tässä on taas mulle yks mahdollisuus oppia, että hei tässäkin kohtaa minä ilmeisen näytän ikäviä juttuja tai mitkä minä koen ikäviksi jutuksi. Suoritin taas vaikka ajattelin että suorittaminen ei kaikissa kohtaa ole kauhean arvokasta, että tää on prosessi mitä me harjoitellaan koko ajan. Elämä kyllä tarjoaa siihen mahdollisuuksia niin kannattaa suhtautua siihen vaan armollisesti.

00:35:05 Aki

Toi on kyllä ihan totta ja varmaan moni opettaja saattaa just kuunnellessa miettiä, että ei omat voimavarat riitä siihen, että nyt joutuu tekemään, että onko tässä kanssa asia jota minä joudun tekemään enemmän ja lisää. Tää menee musta siihen kategoriaan, että ollaan ihmisiksi. Opettajatkin nostaa sen oman riman korkealle. Hyvä kun sinä mainitsit armollisuuden. Monestikaan se ei vaadi muuta kun sen aidon kohtaamisen. Tai siis tavallaan että että just se penkkiä heittelevä nuori on varmaan se joka saa sen verenpaineen nousemaan välillä ja tekisi vaan mieli huutaa sille, että painuu sinne … jotenkin että että jaksaisi kohdata ihmiset niistä lähtökohdista, että takana ei ole pahantahtoisuutta vaan syitä on monenlaisia miksi ihmiset käyttäytyy tietyillä tavoilla.

00:36:00 Samuli

Sepä se ja jotenkin jos ajattelee että joku toimii pahantahtoisesti niin miksi? No mikä tuossa kaverissa saa mut ajattelemaan niin, että hän olisi lähtökohtaisesti pahantahtoinen, niin sehän on se mikä äärelle pitää pysähtyä ja miksi me tehdään tommoinen tulkinta että johtuuko se jostakin hänessä olevasta ominaisuudesta, koska minä haluan ajatella ja uskoa semmoiseen maailmaan,

että hyvin harva meistä on lähtökohtaisesti pahantahtoinen vaan joku siellä joku … jotain tapahtuu mikä saa ilmentämään niitä tunteita sillä tavalla. Mutta samaan hengenvetoon olen sun kanssa samaa mieltä, että jokainen meistä on oikeutettu myös niihin ajatuksiin, että välillä ärsyttää ja harmittaa.

Kyllä siinä omassa mielessään monenlaisia ajatuksia käydä tota vierailulla, mutta se on sitten ihan eri asia että kannattaako ne aina sanoa ääneen ja kannattaako sen antaa vaikuttaa siihen omaan toimintaan, että ja etenkin kun ollaan tekemisissä nuorten kanssa niin meillä aikuisilla on mun mielestä se vastuu muokata semmoista maailmaa oman käytöksen kautta. Mihin me halutaan, että meidän meidän nää nuoret kasvaa, että minä vierastan tosi paljon sitä ajatusta, että nuorten on tehtävä muuttaa tätä maailmaa. Mä oon ihan täysin eri mieltä. Mun mielestä meidän aikuisten pitää muuttaa muuttaa sitä maailmaa semmoiseksi, että nuorten on täällä hyvä elää. Mä inhoan tämmöisiä ajatuksia, että nuorissa on tulevaisuus niin ei ole, jos me on pilattu se tulevaisuus mikä on tulossa. Kyllä se vastuu on meillä aikuisilla, että siinä mielessä minä uskallan vastuuttaa meitä kaikkia vähän lähtee sitten omasta toiminnasta liikkeelle ja toivottavasti sitä kautta me isoina joukkona muutetaan tätä maailmaa kohti parempaa, että pitää lähteä meistä.

00:37:44 Aki

Ja silloin kun se on meidän jaetulla vastuulla, niin ne teot voi olla pieniä. Pikkuhiljaa se alkaa se omakin ajatus ja oma omat silmät tavallaan auki aukeaa näkemään monenlaisia juttuja. Joo ja sitten tavallaan se, että me ollaan aikuisia jolloin pitäisi olla aikuisen tunnetaidot ja kyky käsitellä omia, tunteita, mitä me kohdataan. Jos aina ei onnistu siinä täydellisesti, mutta että nuoren pitäisi pystyä myös luottamaan siihen, että aikuinen ei tavallaan hylkää tai häviä siitä oli aikuinen kuka tahansa, että että kun heillä taas heillä se on vielä sitä elämän opettelua ja omien tunteiden käsittelyä opettelua, niin pystyisi olemaan siinä rinnalla.

00:38:23 Samuli

Mulla on pakko sanoa tuohon, että minä oon paljon miettinyt sitä, että paljonko meidän ammattilaisten erinäköisten ammattilaisten opettajien tämmöisten mielenterveystyötä tekevien ammattilaiset olisi hyvä ilmentää sitä omaa keskeneräisyyttä.

Toki minä ymmärrän, että se voi joissain kohtia olla ongelmallinen, mutta jotenkin se, että että ehkä ehkä ennen kaikkea kasvattajana vanhempana opettajana, että että hei, mäkin joudun miettii näitä juttuja, että se on ihan ymmärrettävää, että säkin joudut näitä miettimään, että hei minä oon aikuinen ja sen takia minä joudun tai saan itseni kiinni erinäköisistä jutuista pitkin päivää ja se että en mäkään aina pysty tunteitani kontrolloimaan tai tai että ei mullakaan aina hommat menee putkeen että minä jotenkin musta tuntuu että vaikka itsekin vanhempana. Että helposti yrittää ylläpitää sitä semmoista supersankaria niin kun tämmöistä mallia sitä vanhempana aina pystyy ja jaksaa ja musta taas olisi aika tärkeä sanoittaa on myös lapsille, että hei ei iskäkään aina jaksa. Mutta hei yhdessä me voidaan silti tää homma hoitaa ja että ei anneta myöskään siellä omalla toiminnalla semmoista jotenkin kuvaa, että pitää olla joku teflon niin mikä ei tartu ja mikään ei koskaan tunnu ja. Ja kyllä tässäkään aina kaikki hoituu vähän vasemmalla kädellä tai tosta noin vaan.

Että jotenkin, että me ollaan kaikki ensisijaiset ihmisiä, mutta sinä puhuit tuossa hyvin aikaisemmin se, että kohdataan ihmiset ihmisinä, koska sitähän me ensi kädessä ollaan ja sitten me ollaan paljon muitakin juttuja tai meille meillä on näitä muitakin rooleja, mutta jokainen meistä on keskeneräinen, että siinä ei huijaa kuin itseään jos ajattelee jotain muuta. Sen pitäisi olla täysin OK, että näitä pitäisi uskaltaa sanottaa ääneen, että hei että olin minä sitten opettaja tai olin minä sitten niin mielenterveyden ammattilainen psykiatri tai mikä tahansa. Kyllä menee aika pitkälle pieleen, jos ajatellaan - minä oon vaan sitä ja mä hanskaan kaikki meidän hommat. Ja sitten vaan oikeastaan se uuden oppiminen ja oman toiminnan kyseenalaistaminen päättyy ja silloin eletään

autuaan tietämättöminä omista haasteista aina sinne hamaan loppuun asti, että kyllä tää on jatkuva oppimisprosessi ja vaatii rinnalle sitä muiden tukea läheisten tukea yhteiskunnan tukea ja tilaa sille, että saa opetella näitä juttuja.

00:40:41 Aki

Ja jotenkin tohon minä palaan vielä siihen mitä mulle tuli mieleen. Tuossa se mitä sinä sanoit aikaisemmin siitä ratkaisukeske isyydestä, että se semmoinen tietynlainen ylimenevä ratkaisukeskeisyys voi olla aika haavoittavaa myös tietysti tilanteessa, niin ehkä tähän keskeneräisyyteen ja tukena olemiseen myös se, että että silloin monet tämmöiset, jos kohtaa vaikeita tunteita vaikka kasvattajana, niin ne ne on helppo ikään kuin sivuuttaa jollain tällaisella vahvuuskeskeisyyden tai positiivisen pedagogiikan mantroillla tai ratkaisukeskeisyyden mant roilla.

Niin muistas myös pysähtyä niihin tilanteisiin kohtaamaan se nuori tai aikuinen oli se minkä ikäinen tahansa ja tavallaan myös antamaan sen ihmisen tuntea niitä tunteita, koska musta Maarit Kallio sanoo. Mulle jää siitä sen Voimavarana toivo kirjasta yksi asia meilleen ja se oli se, että vahvista hyvää kielteisen rinnalla ei sen hinnalla. Eli se hyvän vahvistaminen ei saa mitätöidä sen ihmisen kokemia, negatiivisia tunteita ja vaikeita asioita ja sitä tuskaa, mikä sillä ihmisellä on, että se ei voi olla semmoinen, että minä lapioin tässä vähän ratkaisuja sun päälle just silleen, että menee lenkille ja lenkille ja meditoi vähän niin sitten sinä voit hyvin niin jotenkin myös se, että että antaa tilaa myös niille vaikeille asioille, vaikka ne on joskus itsekin vaikea kohdata. Ja sitten voin sanotaa kuten sinä kuvasit sen että tää on nyt mullekin hankala juttu tai että mullakin viriää tässä hankalia tunteita, mutta että yhdessä voi mennä eteenpäin ja löytää ne tavat olla olla niitten vaikeidenkin tunteiden kanssa, että jotenkin semmoinen tasapainon hakemista ehkä myös sitten aikuisina siihen, ettei sorruta sellaiseen mitätöivään positiiviseen puheeseen myöskään.

00:42:19 Samuli

Se on tosi tosi hyvin sanottu ja minä käytän tämmöistä totta erikoista kielikuvaa. Mutta sem että jos otetaan tuolta tuommoinen lainaus tuolta kamppailulajien puolella, että kun se saavuttaa sen mustan vyön niin sittenhän se oppiminen vasta alkaa, Sehän tarkoittaa sitä, että nyt minä ymmärrän, että mitä tämmöisiä juttuja tähän asiaan oikeasti kuuluu, että minä oon käynyt ja opetellut tässä erinäköisiä taitoja ja saavuttanut sen tason, että missä minä hanskaan nää perusteet ja nythän minä vasta alan oppia ja soveltaa näitä elämään niin minusta semmoinen oman elämän musta vyö on nimenomaan sitä, että hei että minä oon tässä tiettyyn ikään saavuttanut sen että että hei nyt minä vähän ehkä tunnistan tähän omaan omaan toimintaan vaikuttavia ajatuksia ja sitten ne herättää musta tämmöisiä tunteita tämmöisessä tilanteessa ja ehkä kytkeytyy tämmöisiin juttuihin niin vasta sittenhän minä voin oikeastaan ruveta luomaan uudenlaista tapaa toimia. Mikä on mulle se mikä sopii hyvin. Että tälleen mun mielestä pitäisi jotenkin lähestyä negatiivisia tunteita, positiivisia tunteita, koska eihän ole oikeasti ole olemassa mitään negatiivista positiivista. On vaan tunteita. Ei ne ole se niin se negatiivisempia tai positiivisempia. Ne vaan ilmenee, että aiheuttaa myös erinäköisiä tuntemuksia, että ne on kaikki ihan valideja olemassa olevia. Me kaikki koetaan niitä tämmöisiä tuntuu, että nää olisi itsestäänselviä, mutta näähän on kaikkea muuta, että ajatellaan että mulla ei ole oikeutta surra. Tai minä en tunne surua tai pelkoa, niin sehän ei pidä paikkaansa,

Minua on puhutellut tämmöinen lause aina mitä minä itse kovasti käytän aina kun siihen on mahdollisuus niin on se että että rohkeus ei ole sitä, ettei tunne pelkoa vaan toimii siitä huolimatta. Niin se mun mielestä aika hyvin kiteyttää sen, että kun monesti mitä jos minä vedän tähän miehuuteen tän vielä, että onpa rohkea, kun ei yhtään pelkää. Päinvastoin. Sehän on rohkea mies joka pelkää ja sitten toimii siitä huolimatta. Sehän on rohkeutta ja samaa rohkeutta mun mielestä tarvitaan me kaikki, kun kohdataan elämässä haastavia asioita niin ne ne on meille kaikille haastavia ja sitten meidän täytyy vaan löytää rohkeutta kohdata niitä. Onneksi sitä ei tarvitse tehdä yksin, että kukaan ei tässä maailmassa ole yksin pärjännyt ja onneksi ei tarvitsekaan, että

sitten on syytä tukeutua niihin lähimmäisiin kavereihin, ammattilaisiin. Sitä varten me tätä työtä tehdään, oli se sitten opettaja tai tai tota tämmöinen mielenterveystyöläinen meikäläinen.Niin täällä ollaan sitä varten, että tukea saa aina jos siihen kokee tarvetta tai ainakin sitä pitäisi olla tarjolla. Oletettavasti toki näin ei aina ole, mutta mutta tota lähtökohtana ajatus pitäisi olla se, että ei ole mitään semmoista asiaa mihin ei olisi oikeus saada apua.

00:45:06 Aki

Just näin. Ja sitten jos tähän loppuun vielä ehkä jos joku kasvattaja nyt siellä sitten miettii, että no mitä minä voin tehdä niin ehkä semmoinen, että joko hakee sitä tukea itselleen, mutta sitten voi myös lähteä liikkeelle siitä että ottaa sitten jotain yksittäisiä menetelmiä käyttöön tai muuta että mikä on tavallaan itselle se pienin kynnys lähteä muuttamaan vaikka omaan toimintaa tai tuo jotain uutta sinne omaan omaan opetukseen tai opiskelijoiden kohtaamiseen. Tai sitten etsii sitä tietoa asioista, että että perehtyy juttuihin että Opinvoimaloissa on tiettyjä juttuja vaikka toisen asteen opiskelijoille.Sitten minä tiedän, että sinä oot ollut aikaisemmin vissiin mukana hankkeessa jossa on tuoettu se Miesten vuoro. Tämmöinen toimintamalli tämmöisiä nuorten miesten vuorovaikutuskohtaamisia sitten ilmeisesti nyt Miehen tilassa tuotatte esim. itseopiskelumateriaalia korkeakouluopiskelijoille, että että tämmöistäkin pystyy sitten lähteä liikelle, ettei tavallaan tarvitse lähteä sitä konkreettista pyörää keksimään aina uudelleen. Sitten kun puhutaan muustakin kuin siitä omasta asenteesta ja arjen kohtaamisista ja muista, että ottaa sitten rohkeasti avuksi olemassa olevia harjoituksia ja toimintamalleja ja muita tän tyyppisiä.

00:46:13 Samuli

Niinpä.Tää ei ole silleen kuitenkaan semmoisia saavuttamattomia taitoja tai rakettitiedettä jos nyt käytetään tämmöistä termiä että ja nää on aika perustavanlaatuisia kysymyksiä. Sä tiivistit hyvin sen siihen, että kohdataan ihmisenä. Ja mun mielestä kannattaa aloittaa niistä asioista mitkä tuntuu haastavalta. Ne tarjoaa aika paljon uuden oppimisen kokemuksia, että jos on joku on joku vaikka siinä opettajana olemisessa tai siinä arkisessa työssä mikä mua on jotenkin eniten haastaa ja mikä on mulle tosi vaikeata, siitä on aika hyvä lähteä liikkeelle. Lähteä purkamaan sitä yhdessä kollegoiden tai ammattilaisten kanssa. Mikä siinä oikeasti tekee vaikeata, niin se tarjoaa sen mahdollisuuden siihen, että minä voin alkaa havainnoida siihen omaan toimintaan vaikuttavia asioita. Ja ehkä sitä kautta oppia selättää näitä juttuja, jos se on selitettävissä, se ainakin helpottaa kun oppii tunnistamaan, että mistä mistä se johtuu että joku tilanne koulussa vaikka joku konfliktitilanne on mulle tosi vaikea ja sen siihen tuen tarjoaminen minä tuntuu musta tosi vaikeata niistä kannattaa mun mielestä lähteä liikkeelle ja ja tota se voi tarjota aikamoisia ahaa elämyksiä siitä omasta itsestä ja omasta ajattelusta ja mitkä siihen vaikuttaa ja toki ehkä myös auttaa ymmärtämään sitä vastapuolta että että mistä siellä se tilanne on lähtenyt ja ja ehkä päästään tämmöiseen ideaalisen tilanteeseen jostain dialogista missä yhteinen ymmärrys sitten lisääntyy.

00:47:45 Aki

Toivottavasti ainakin pieniä dialogeja lähtee muotoutumaan.

Hei meillä alkaa aika olla lopussa. Siis oli tosi hedelmällinen keskustelu. Arvostan samalla kun tulit juttelemaan ja myös sitä teidän tekemää työtä sekä sun aikaisempaa työtä. Tietysti siellä Poikien Puhelimessa, mutta sitten on Nyyti ry:n Miehentila-hankkeessa, että tsemppiä. Teillä on siellä nyt monia ihan konkreettista monenlaista konkreettista tekemistä luvassa nyt tänään talvena, että saatte sitten materiaalia ulos myös opiskelijoille.

Kiitos kun tulit keskustelemaan näistä ajatuksista. Ehkä tän tyyppisistä puheista se sitten pikkuhiljaa lähtee ne ajatukset ja yhteiskunnan odotukset muuttumaan kun näistä vaan puhuu sitten riittävästi. Ei pelkästään podcasteissa vaan kuten sanoit niin sitten siellä opettajainhuoneessa ja kavereiden kesken ja luokissa ja perheessä ja missä tahansa me päästään

juttusille.Niin aletaan muuttamaan toimintaa sellaiseksi, että kaikilla olisi parempi olla, ei vain miehillä, vaan meillä kaikilla.

00:48:48 Samuli

Nimenomaan sitä. minä haluan myöskin korostaa että että niin kun nää ei ole mitenkään miesspesifejä juttuja nää mitä tässä on moninpaikoin käsitelty vaan tässä ne ilmeni nyt tän oman työn kautta, mutta kyllä minä näen näitä ihan joka paikassa, että kyllä meidän kaikkiin kohdistuu kaikennäköisiä odotuksia ja me ollaan niitten ristipaineessa. joka päivä, että tota ihan on hyödyllisiä varmasti minullekin.

Kiitoksia oli kiva tulla.

00:49:17 Aki

Kiitos ja käykäähän kuulijat tutustumassa myös Nyyti ry:n ja Miehentila hankkeeseen jatkossa. Kiito Samuli